

EL COMIAT

Un relat de: [Manel Nebot](#)

El senyor McCoy era un home tranquil, afable però seriós. Poc bevedor i mai fumador. Se'l tenia per una persona més aviat solitària, atès que no se li coneixien grans amistats ni amors, ni tractes amb familiars des que s'havia quedat sense pares. Ni tan sols mascota tenia.

A la feina era considerat un bon treballador, arribava cada dia puntual i no tenia mai pressa per marxar. Poc discutidor, sempre assumia les tasques que se li encomanaven sense gaire entusiasme però amb eficiència. La seua manca d'ambició feia què continués en el mateix lloc de treball que quan havia entrat a l'empresa feia ja vint-i-cinc anys. Les poques millores aconseguides eren degudes a regulacions col·lectives o bé atorgades per l'empresa, però sense que ell les hagués lluitat ni demanat.

Així doncs, res no esperava quan aquell capvespre, mentre replegava per marxar, ja sol en l'oficina, el cap el va cridar des del seu despatx.

El seu superior el va rebre amb un somriure forçat i després li va amollar una prèdica sobre la crisi econòmica, l'optimització de recursos i coses semblants. Després va començar a elogiar la seua tasca en l'empresa al llarg de tots aquells anys de servei, per acabar dient que, per descomptat, se li compensaria degudament, mentre li lliurava una carta d'acomiadament.

-Faci el favor de firmar aquest document, si us plau. - li va dir, mentre li ofería la seua ploma estilogràfica d'or.

En McCoy la va agafar, va admirar la luxosa ploma, va mirar el document, va mirar el seu cap i després, en un inesperat i ràpid moviment va allargar el braç cap al coll d'aquell home i li va clavar l'estilogràfica en la jugular.

Tots dos es van mirar amb expressió de sorpresa per un instant. Després, aquell rostre sorprès ja per sempre va caure sobre la taula.

El senyor McCoy es va refer, va agafar el document tacat de sang, el va doblegar amb parsimònia, se'l va guardar a la butxaca i va marxar d'allà.